

Of, Vezuviul!

Trăiesc cu vulcanul la fereastră. Minunat, ar zice unii. Intrigant și complicat, spun eu. Știam puține despre Vezuviu înainte de a ajunge aici. Erau informații vagi, cele mai multe legate de ruinele de la Pompei. Mărturisesc că, odată ajunsă în golful orașului Napoli, am privit muntele buclucaș cu încântare și emoție, întrucât decorul era și este cel puțin feeric: de-o parte vulcanul, de cealaltă marea cu insulele Capri și Ischia. Ce mai, ca-n filme!

Treptat, am aflat că namila aceasta sforăitoare e activă și că ar putea să erupă mâine, peste o lună, peste un an sau peste douăzeci. Practic, oricând. Săptămânalul „Forbes” a actualizat lista „zonelor calde” ale planetei, cele care în următorii o sută de ani riscă să dispară. Napoli, dar și celelalte orașele ce înconjoară Vezuviul, ar cădea definitiv victime furiei ucigașe a lavei incandescente.

Vezuviul cu zapada

E cât de cât liniștitor să știu că este unul dintre cei mai monitorizați vulcani din lume, inclusiv de un satelit ultra sofisticat. Există, cel puțin pe hârtie, planuri de evacuare a populației, adică vreo patru milioane de locuitori. Mulți pun sub semnul îndoielii eficacitatea planurilor în cauză, tocmai din pricina numărului mare de persoane ce ar trebui salvate.

Dacă e să mă gândesc serios, nu mult, ci doar așa, vreo câteva secunde, mă cam ia cu fiori. Cum tot nu am posibilitatea să fac mare lucru, îmi ramane doar să iau exemplu de la napoletani, care trăiesc sub semnul fatalismului și sub oblăduirea lui San Gennaro, sfântul protector al orașului, care, de trei ori pe an, face miracole consolatorii prin lichefierea sângelui sacru.

Fără doar și poate, Vezuviul și ruinele sale sunt obiective turistice care se vând bine. Curioși de pe toate continentele vin să vadă ce măcel a făcut vulcanul la Pompei și la Ercolano în anul 79 după Hristos. Și, dacă au ceva nelămuriri, mai trec și pe la muzeul arheologic virtual, MAV (www.museomav.it), care a fost inaugurat de câțiva ani la Ercolano. Cine e dornic de drumeție, urcă și pe Vezuviu, așa își poate face o imagine cât mai precisă despre ceea ce a fost, este și, eventual, va mai fi.

Doar la Pompei ajung anual peste două milioane de persoane, ceea ce face ca ruinele de aici să fie pe locul doi în preferințele turiștilor ce vizitează vestigiile arheologice din Italia (pe primul loc se află Colosseumul). Atât Pompei, cât și Ercolano fac parte din patrimoniul mondial al UNESCO.

Ca să-mi exorcizez frica, le-am vizitat și eu: mai întâi ruinele de la Pompei, apoi cele de la Ercolano și, în fine, muzeul. A fost interesant și înspăimântător să descopăr cum trăiau romanii acum două mii de ani, înainte ca lava și cenușa vulcanului să le curme viața. După ce am bântuit printre ruine, în lumea reală, am intrat și în cea virtuală, de la muzeu. Acesta din urmă nu este edificiul clasic în care sunt

expuse monede sau vase din lut. Nici pe departe! Este o structură care ocupă cinci mii de metri pătrați.

Traseul virtual are 70 de instalații multimediale, coordonate cu ajutorul unui software original. Pentru amenajarea sălilor, au fost necesari trei ani și s-au cheltuit peste 10 milioane de euro. Vizitatorul evadează în trecut doar cu ajutorul simțurilor: olfactiv, tactil, auditiv și, bineînțeles, cel al văzului. Aici bijuteriile din aur sunt holograme și se aude ploaia care cade pe acoperișul caselor. În termele romane, se simte parfumul uleiilor cu care se desfătau romanii și se pot șterge cu dosul palmei oglinzile aburite.

Vezuviul în nori

La MAV am și primit lovitura de grație. Am înțeles că faza cu exorcizarea nu funcționează, după ce am trecut printr-o perdea de fum (fog screen). Drăcoșenia asta redă norul toxic incandescent, care i-a carbonizat pe locuitorii din Ercolano

ce, speriați, încercau să fugă cu navele pe mare. În acest punct al itinerariului, am înlemnit și cred că aveam o privire la limita dintre disperare și incredulitate. Singurul care se distra era ghidul. Credea că mă îmbărbătează spunându-mi vorbe dulci de genul: “e impresionat, așa-i?” , “nu vă faceți probleme, toți turiștii se blochează când ajung aici” . Asta da, consolare! Nu sunt singura care ar fugi cât vede cu ochii.

Ce să mai zic, e evident că Vezuviul mi-e destul de antipatic. Îmi devine cât de cât simpatice doar iarna și doar atunci când vremelnic se acoperă cu un voal de zăpadă. De altfel, acestea sunt și puținele momente în care l-am fotografiat. Nu de dragul lui, ci al zăpezii care îmi amintește de iernile albe de acasă.